

3) BIBLICKÉ DĚJINY

2) MOJŽÍŠ

Na mé mapě jsou události mezi Abrahamem a Mojžíšem (více než 400 let) zobrazeny jen schematicky. Tyto příběhy jsem vynechal proto, protože jsem v nich neobjevil sledované pohyby kolem Melchisedechovy osy (shomažďovat a rozptylovat). Neznamená to však, že jsou snad méně důležité pro duchovní růst křesťana. Myšlenkové a duchovní poselství Bible je zajisté mnohem širší, než mohou mé mapy obsáhnout a zůstává stále mnoho věcí, které se do nich prostě nehodí. Co se dalo vyjádřit pomocí červených a černých šipek, byl pouze základní postoj Abrahámových potomků, zdali šli za Bohem, nebo ne.

Abraham měl dva syny:

IZMAEL – narodil se z otrokyně. Abraham chtěl pomoci Bohu vlastní silou a vůlí.

IZÁK – narodil se podle Boží vůle a stal se dědicem zaslíbení.

Izák měl dva syny:

EZAU – měl se stát nástupcem Izáka a dědicem jeho zaslíbení. Prodal však své prvorozenectví za mísu čočky.

JÁKOB – úskokem získal prvorozenectví i Izákovo požehnání. Bůh se ujal Jákoba a Bible sleduje jeho příběh i vnitřní proměnu. Křesťan se na Jákobovi učí, jak přijímat sebe i novou identitu od Boha a stát se „Božím“. Z úskočného Jákoba se stává bojující IZRAEL.

Izrael měl 12 synů a z nich pak vzešlo 12 pokolení (kmenů) Izraele.

JOSEF – byl nejmilejším synem Izraele. Ostatní bratři ho zavrhlí a prodali do otroctví. Bůh se ujal Josefa, vysvobodil ho z otroctví a učinil ho prvním rádcem faraonovy říše – Egypta. Když v Kenaanu nastal hlad, přišli Josefovy bratři do Egypta prosit o pomoc. Josef je podrobil zkoušce, ale pak se jim dal poznat a přijal je. Neodplácel zlým za zlé. Všichni pak zůstali v Egyptě.

Když se Izraelův rod rozrostl v početný národ, noví Faraonové už nevěděli nic o Josefovi a Izraelité se stali otroky v Egyptě na celých 400 let. Bůh povolal Mojžíše, aby vysvobodil svůj lid z otroctví. Mojžíš se narodil jako otrok, ale vychován byl v královské rodině spolu s princem, faraonovým synem. Ve 40 letech utekl z Egypta, dalších 40 let sloužil jako pastevec u Jitra, midjánského kněze a pak dalších 40 let putoval pouští s celým Izraelským národem. Celý příběh je popsán v EXODU, v druhé knize Mojžíšově a pak velmi stručně ve Štěpánově obhajobě v knize Skutků, v Novém zákoně. (Skutky 7,18 – 45)

Říká se, že Izrael vyšel z Egypta, ale musel 40 let chodit po poušti, aby Egypt vyšel z Izraele. Poušť je místem proměny a zbavování se starých návyků. Bůh na poušti měnil mentalitu celého národa. Z otrocké mentality vzbouřenců a „reptáků“ činil národ „udatných bohatýrů“ víry, poslušnosti Božích příkazů a bratrské soudržnosti. Kdyby pochopili Mojžíše hned na začátku, mohli být doma zhruba za 14 dní. Z vlastní

zkušenosti vím, že to není tak snadné. To snad umí jen černoši. Když uvěří křovácký šaman v Africe, jenom řekne: „Aha, už vím, co mám udělat.“ Vezme všechny své čarodějné amulety a spálí je v ohni, nenechá si ani jeden. Pak jde, vzkládá ruce na nemocné, modlí se a jsou uzdravováni Boží mocí ve jménu Pána Ježíše Krista. Nemá žádné předsudky, to my evropani, ani američani, nedokážem. Dokonce i apoštol Pavel, jmenoval se Saul, když ještě pronásledoval stoupence Ježíše Krista, byl pak nucen se po obrácení odmlčet na 14 let, než z něho vyšlo jeho farizejství, zákonictví a agrese. I když pochopíme co je třeba, naše mentalita se jen tak nevzdá a stále se hlásí o svoje. A což teprve závislosti. Např. já jsem byl na úplném začátku nadpřirozeně vysvobozen z kouření marihuany, dostal jsem k ní přímo odpor, stala se mi hnusem. Avšak s alkoholem jsem licitoval ještě asi pět let. Když si mohou i jiní křesťani dát v neděli po obědě jedno pivo, proč né také já? S Boží pomocí to jistě půjde, aniž bych měl nutkání, dát si další. Ale Boží moc stále nechtěla reagovat na mou víru. Pět let mi trvalo, než jsem to pochopil. Je mnohem lepší, být omámen Boží střízlivostí. Možná, že kdybych už na začátku vírou přihodil do toho „forbesu“ zázraku vysvobození Boží mocí i ten alkohol, zkrátil bych si poušť o pět let, ale kdo ví? Poušť je velice důležitá, také David, král podle Božího srdce, strávil na poušti 4 roky, poušť ho zocelovala a připravovala na trůn. Dokonce i Ježíš procházel pouští 40 dní v postu a vybojoval pro nás vítězství. Mnozí nábožně věřící „křesťané“ věří „na všechno“, co je v Bibli napsáno, ale nevstupují do toho a zůstávají v „Egyptě“. Mezi Egyptem a zaslíbenou zemí je totiž nějaká ta poušť VŽDYCKY. Pro správné porozumění mých map by měl posloužit obrázek, který jsem vytvořil téměř před 20-ti lety. Měli bychom se vidět ve hře, uprostřed toho děje a ne jen jako nestranní pozorovatelé z dálky. Použil jsem tenkrát „image“ divadelní scény, kde za

každou kulisou číhá satan s nějakým pokušením, první kulisy představují rozestoupené moře. Scéna zobrazuje mé pocity a obavy, navíc jsem, nevím proč, na horizont do úběžníku směřování, umístil horu Choréb, kde byl dán zákon. Už tenkrát jsem sice věděl, že nejsme pod zákonem, ale pod milostí, ta hora by tedy měla stát spíše někde bokem, ale nejspíš jsem nevěděl, jakým atributem lépe znázornit zaslíbenou zem. Teď je na mých mapách vždy zobrazena zelenou loukou (pastvinou) s malým kopečkem uprostřed (to je hora Sijón).

Po průchodu mořem připravil Bůh pro celý izraelský národ řadu zkoušek a zastavení, kde mocně jednal. Nejdůležitější z nich jsou:

- Průchod mořem – Bůh vysvobozuje
- Hořká voda v Maře – Bůh uzdravuje
- Oáza Elim – Bůh dává odpočinek
- Mana a voda ze skály – Bůh zaopatřuje
- Bitva s Amálekem – Bůh dává vítězství
- Hora Choréb – Bůh dává zákon
- Zlaté tele – Bůh nenávidí modly
- Stánek úmluvy – Bůh ustanovuje bohoslužbu
- Průzkum Kenaánu – zkouška víry
- Reptání lidu – Bůh trestá
- Vzpouora Korachovců – Boží hněv
- Úval „ohnivých“ hadů – Bůh má moc nad smrtí
- Bitvy v Bášanu – Bůh dává Zajordání
- Průchod Jordánem – Bůh dává zemi za dědictví

Na Bibli je zajímavé právě to, že toto všechno je dobře použitelné jako předobraz těch věcí, které přišli až s Ježíšem Kristem v Novém zákoně. Zatím sice u nikoho z těch, kdo vešli do zaslíbené země, nerozhodoval skutečný postoj srdce a vztah k Bohu, ale spíše jen fyzická poslušnost a ta samotná ke spasení nestačí, neznamená to však, že starý zákon ztratil platnost a můžeme ho odložit. Zákon, který byl dán na poušti, ne jen že vychovává ke Kristu, ale také všechny ty příběhy Novým zákonem znovu ožívají a nabývají nových kvalit. Myslím, že to potvrzuje i apoštol Pavel v listě Korintským.

Chtěl bych vám připomenout bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela a tou skálou byl Kristus.

A přece se většina z nich Bohu nelíbila, vždyť poušť byla poseta jejich těly. To vše se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni. A také nebuďte modláři jako někteří z nich, jak je psáno: „Usadil se lid, aby jedl a pil a potom povstali k tancům.“ Ani se neoddávejte smilstvu jako někteří z nich a padlo jich za jeden den třidvacet tisíc. A také nechtějte zkoušet Pána, jako to dělali někteří z nich a hynuli od hadího uštknutí, ani nereptejte jako někteří z nich a byli zahubeni Zhoubcem. To, co se jim stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků. (1. Korintským 10, 1-11) Také Ježíš při jednom důležitém rozhovoru s Nikodémem, farizejem a členem židovské rady, připoměl jednu událost na poušti, kterou spojil se sebou samým, řekl:

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (Jan 3,14-15)

Když se Izraelité dostali do úvalu smrtelně jedovatých hadů, vytvořil Mojžíš na Boží pokyn bronzového hada, kterého vyvýšil na žerdi nad zem a každý, kdo na něho pohlédl, byl zázračně zbaven smrtelného účinku jedu. Vyvýšení je předobrazem oběti ukřižováním. Mojžíš nemohl vyvýšit pravého hada, neboť zlo nemůže vykoupit zlo. Obětována měla být nějaká vyšší kvalita bez vady a protože zlato už neměli, musel postačit bronz. Ta moc však nepocházela z té bronzové sochy, ale nadpřirozeně z věčnosti od Kristova kříže. Každý, kdo uvěřil Mojžíšovi a pohlédl na bronzového hada očima, nezemřel od hadího uštknutí, každý, kdo vírou pohlédne na ukřižovaného Krista, nezemře navěky a má život věčný. Izraelité však neznali toto tajemství, vytáhli potom ze země žerď i s hadem a po zbytek pouště se s ním s velikou opatrností vláčeli až do zaslíbené země. Bronzového hada pak znovu vztyčili někde na chrámovém nádvoří v Jeruzalémě, zbudovali mu tam obětní oltář a obětovali mu. Vydržel tam asi 300 let od stavby chrámu až do vlády krále Chizkijáše, který učinil to, co je správné v Hospodinových očích.

Odstranil posvátná návrší, rozbil posvátné sloupy, zkácel posvátný kůl, na kusy roztloukl bronzového hada, kterého udělal Mojžíš a jemuž až do oněch dnů Izraelci pálili kadidlo, nazvali jej Nechuštán. (2. Královská 18,4)

V Bibli není jediná zmínka, že by si Bůh bronzového hada ještě někdy použil k projevu své moci. Z hada se stala modla. Čistě náhodou zní v češtině jeho hebrejské jméno jako NECH UŽ TAM. Kdyby Izraelci nechali hada už tam na poušti, udělali by lépe. Proto každé uctívání a nošení všelijakých monstrancí s ostatky čehokoliv je druh modlářství a je to zlé v Božích očích. Mohou to být i různé zvyklosti, stereotypy, rituály a tradice, které Bůh kdysi potvrdil svou přítomností a mocí, ale dnes je to duchovně mrtvé. Je třeba to „nechat už tam“ a jít dál. Duch Svatý je vždy v pohybu, vane jako vítr a naše plachty by měly být vždy napnuté. Izraelité se orientovali na poušti podle pohybu oblakového sloupu a ten nikdy nebyl na jednom místě moc dlouho.

Exodus – hromadné vyjití z Egypta a putování pouští do zaslíbené země je nejvýraznějším návratem k Bohu v celé historii lidstva. Stal se znamením a archetipem všech dalších pohybů vedoucích k obrácení a ke shromáždění Božího lidu ke Kristu. Obdržením Zákona se izraelské kmeny staly „Vyvoleným národem“. Ta vyvolenost neznamena nadřazenost, ale měla se stát spíše služebností a vyšší zodpovědností vůči ostatním národům. Je-li průchod mořem přirovnán ke křtu a křest znamená zemřít a znovu se narodit, narodil se z moře nový typ společnosti. Ježíš odpověděl Nikodémovi:

„Amen, amen pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího.

(Jan 3,5)

Zaslíbená zem je zde obrazem Božího království. Ježíš říká, že bez zásadní proměny, tak zásadní jako je nově se

narodit, není možné tam vstoupit. Při troše fantazie zde můžeme vidět nečekaný kosmologický úkaz. Otevřené moře jsou rodidla, která zplodila novou společnost. Mana a voda ze skály je mateřské mléko, výživa, kterou Bůh sám sytil svůj lid po celý čas kojenectví 40-ti let. Až průchod Jordánem je odstavením od prsu, tam přestala padat mana a také odešel oblakový sloup, ve kterém je Bůh vodil po celý čas pouště. Když Jozue stanul na půdě zaslíbené země, setkal se s andělem, velitelem Hospodinova zástupu, který mu řekl:

„Zuj si z nohou opánky, neboť místo, na němž stojíš, je svaté.“ (Jozue 5,15)

Může to mít nějakou souvislost s tím, že totéž uslyšel Mojžíš z hořícího keře o 40 let dříve? Tehdy ještě sloužil u kněze Jitra v poušti poblíž hory Choréb, jako pastevec. Mojžíš si poctivě „odkroutil“ svůj „turnus“ 40-ti let pouště nejdříve sám, pak stanul na svatém místě, kde přijal pověření vrátit se do Egypta pro celý národ. Mojžíš byl na poušti už „mazák“, dobře to tam znal. Myslím, že jenom ten, kdo prošel celou pouští, stanul na „svatém místě“ a setkal se s „velitelem“ (Kristem), může přijmout pověření k tomu, vrátit se do Egypta pro další „turnus“ a vést lidi k novému narození a vnitřní proměně.